

Palermi András operaénekes

Kedves Fiúcskák!

Itt ülök az íróasztalomnál és azon gondolkodom, hogy miért kellene nekem az *Akikre büszkék vagyunk* rovatban magamról írnom. Persze nagyon jólesik, hogy erre megkért János atya, de ...

Szívesebben írnék olyan rovatba, ahol – mondjuk – a Franka-beli krétacsaták lelki háttéréről kellene értekezni vagy a töltős ceruzákból gyártott köpöcsövek használatáról, gimnáziumi korosztályok relaxációs gyakorlataiban. És valóban, amikor osztálytársak összejönnek, efféle élményeket idézünk fel, és nagyokat nevetünk. Két percen belül visszaesünk kamaszkorunkba, és apákból, orvosokból, erdészekből, igazgatókból, gazdálkodókból, papokból együtt lakó osztálytársak lesznek az időtlenségben. Érezzük, hogy nagyon jó együtt lenni, valahogy egy szellem hatja át a társaságunkat, és nem is nagyon szeretnénk, hogy ennek az állapotnak vége legyen. Aztán hazatér mindenki a néhány óras vagy egy-két napos találkozó után.

Gondolkodom, hogy miért is jó tulajdonképpen, hogy nem egy általános gimnáziumba, hanem egyházi iskolába kerültem a távoli otthontól. Mi lehet az a plusz, életbevágó, amit itt kaptam. Miért volt jó stúdiómonkó álmosan a padban ülni, révedezni, ritkán hazamenni, és távol lenni szeretteinktől, a nagymamámtól, aki ebédre betűszót paradicsomlevessel és császármorzsával várt.

Talán az a megfoghatatlan szellemiség lehet a titka, magyarázata, értelme, amit megpróbáltak tanáraink képviselni. Amiben bízva szüleink egy időre elengedték kezünket, hogy a ferencesek kezébe adják. Igaz, nem helyettesíthettek nagymamákat, anyai melegséget, palacsinta illatot, de – és ez lehet a lényeg – elkezdtek felkészíteni az életre, egy irányba állítani, példájukkal, odaadásukkal, olykor még hibáikkal is. Képviseletük (elkötelezve magukat) a Szeretet felé vezető utat. A fő csapásvonal egy irányba mutatott, amit lehet, hogy akkor nem láttunk, csak sejtettünk és tudtukon kívül reméltünk. Ez az energia és hit az, amely erőt kell, hogy adjon az odaát felé vezető úthoz a mindennapok sötét felhői közt. Óriási dolog egy közösséghez tartozni, amelynek a része voltál teljesen. Átjárta az életedet, fájdalmasan, örömmel, tetőtől talpig. Az ilyen háttér erőt ad az életben. Egy vitorlás hajó tőkesúlyához tudnám hasonlítani. A nagy viharok közepette, amelyek az életben várnak mindenkit, visszahúzza a hajótestet, és nem tud véglegesen felborulni. Ez nagyon fontos manapság, amikor mindenki – tehát saját magunk is! – össze-vissza kapkodunk. Kapaszkodjunk egymásba! Nem kell, hogy büszkék legyünk társainkra. Tudjátok, kire lehet büszkének lenni! Kiben lehet remélni és hinni! Lépésről lépésre előre, egyik lábat a másik után mozdítva. A célt sejtjük, hisszük, tudjuk. Néha egyikünk a másik mögött van, néha mellette vagy előtte. Mint egy ködös úton, ahol egymás kezét kell fognunk, a fény felé, a reggel felé.

Persze sokszor eltévedünk. Elszakadunk a csoporttól, és aztán siránkozunk. De a mi Túravezetőnk, aki megmutatta az utat egyszer, mindig megadja a lehetőséget, hogy visszataláljunk arra az ösvényre, ami Haza vezet.

Higgyétek el, hogy húsz vagy akárhány év múlva is olyan gyerekek maradtok, mint most, csak több tapasztalattal fogtok rendelkezni, és arra gondoltok majd, hogy tényleg igaza volt Pálnak, Vilinek vagy Balázsnak.

De miért kell mindent személyesen megtapasztalni? Hát, bizony, „*az élet nem habos torta*”.

Fiúcskák! Viseljük el egymást szeretettel! Legyetek türelmesek egymáshoz, és ahogy Pápa Francesco mondja: „*Milyen szép Jézus tekintete, mellyel minket néz – teli van gyengédséggel! Soha ne veszítsük el a bizalmat Isten türelmében és irgalmában!*”

Ez a lényeg!

Önéletrajz:

Magyarország és USA-beli tanulmányai után a Bécsi Zeneakadémián diplomázott opera szakon 1996-ban. Friss diplomásként a Bécsi Staatsoperben kezdte pályáját. Ezt követték különböző vendégfellépések: Opera Colorado, Carnegie Hall (New York), Santory Hall (Japán), Auditorium di Milano etc. Számos énekversenyt nyert Itáliában, USA-ban és Magyarországon.

Első címszerepét Boito **Mefistó**jaként énekelte Szegeden. Jelenleg a Magyar Állami Operaház állandó vendége.

A 2012/2013-as és 2013/2014-es évadokban Verdi *Don Carlos*ában mint **II. Fülöp**, a *Nabuccó*ban **Zaccariá**ként, *A sevillai borbély*ban mint **Basilio, Ferrando** szerepében a *Trubadur*ban és **Daland**ként *A bolygó hollandiban* lép fel. A „*Pomádé király új ruhája*” című Ránki műben **Pomádé királyt** alakította 2013 tavaszán az Erkel Színházban. Ennek a szerepnek egy részletét dolgozta fel M. Tóth Géza *A magyar operajátszás története* című oktatófilmben. 2013 nyarán a Magyar Állami Operaház kínai turnéján **Ferrandót, Ramfist** és **Monterronét** alakította, ahová visszatérve augusztusban Stravinsky *Oedipus Rex*ében **Tiresiá**ként lépett fel.

Mint koncerténekes 2014-ben Beethoven *IX. szimfóniája*, Verdi *Requiemje* és a Kocsis-féle hangszerelésben megszólaló XX. Magyar Népdal szöveglistájaként hallható.